

nih državah v sedanjem nevarnem vojnem času pa dokazuje, da so komunisti tako vdignani Moskvi, da so pripravljani izdati lasten narod in njegovo državo v korist sovjetji. Kot izdajalci domovine so se pokazali komunisti v Franciji, Belgiji, Nizozemski, Švedski in sedaj tudi v Norveški. Iz Norveške so prodre v javnost vesti, da so tamošnji komunisti pripravljali notranji državni prevrat. Kakor so komunisti na Finskem sestavili pod vodstvom Kusinena sovjetsko vlado v Terio-kiju, so tudi norveški sodrugi pripravili se-stavo norveške komunistične protivlade, ki bi izdala Norveško v roke ruskim sovjetom. Sročja je bila, da je norveška vlada prišla tej prevratno-izdajniški akciji na sled. Bila pa je ta akcija že tako široko razpredena, da je morala norveška vlada poslati zoper komunistične zarotnike oboroženo silo na kopnem

in na morju. Podjetnost norveških komunistov je tudi precej ponižal pojav angleških vojnih ladij v bližini norveške obale.

Norvežanke se pripravljajo za vojno. Žene na Norveškem so ustanovile zvezo prostovoljk. Te prostovoljke imajo namen, da pomagajo redni vojski, čim bo proglašena mobilizacija. To dejstvo dokazuje, da med norveškimi ljudstvom ni nobene plahosti radi morebitne vojne, ki bi zagrabila v svoj vrtnec tudi to doslej nevtralnno državo.

Komunistov ne! Nedavno so bile volitve v Njujorku. Kandidiral je sam generalni tajnik komunistične stranke Browder. Ljudstvo pa je dalo komunistom to, kar zaslužijo — krepko breo. Izvoljen je bil proti komunističnemu kandidatu, za katerega je delala komunistična organizacija z vsemi sredstvi, kandidat demokratov, pristaš Roosevelta.

Rdeči papež obsoja Stalina

Komunisti po vesoljnem svetu in tudi v naši državi se trudijo, da bi z raznimi frazami olepšali ali upravičili roparski napad vprizorila kakšna druga vlada ali država, bi to bil dokaz in izraz požrešnega nacionalizma ali osvojalnega fašizma. Ker pa to dela rdeči diktator Stalin, je to dovoljeno in pravilno že iz tega preprostega razloga, ker marksisti in komunisti ne priznavajo 7. božje zapovedi. Duhovni oče ruskega komunizma (rdeči papež imenovan) Lenin pa je bil drugega mnenja. Ko so bili leta 1917. odnošaji med Rusijo in finskim narodom jako sprti, je Lenin obsodil vsako nasilstvo zoper finski narod. V svojem govoru 12. maja 1917 je izjavil tole: »Nikdar se ne sme porabiti sila za to, da bi

se druge narodnosti prisilile k zvezi z Rusijo. Porabiti se sme samo za res svoboden, prostovoljen sporazum. Finci pravijo, da imajo pravico sami odločiti o svoji usodi. Oni Rusi, ki jim to pravico osporavajo, so šovinisti (nacionalni zagrizenci). Zato trdim: ruski socialist, ki odreka Finski pravico do svobode, je šovinist. Ruski narod ne sme vsiliti svoje volje Finski.« Lenin je torej z vso odločnostjo že vnaprej obsodil napad na finski narod, ki ga sedaj izvaja Stalin. Ako marksisti in komunisti ta napad, ki je najhujši vdarec za komunistična načela, sedaj upravičujejo ali celo odobravajo, s tem dokazujejo, da se s Stalinom vred nič ne brigajo za sodbo rdečega papeža. Tako pač ravna čreda političnih sleparjev in zapeljevalcev ljudstva.

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Huda zima pobira ljudi. V boljše življenje jemlje smrt pri Sv. Barbari pri Mariboru osebo za osebo. V Zg. Koreni je umrla bivša kmetica Hrastnik Marija in Raner Konrad, posestnik in kojar, v Zimici pa Kamlar Marija, skrbna žena in dobra gospodinja, ter Sodec Jožef, preužitkar. Vsem bodi zemlja lahka — preostalim pa naše sožalje!

Mati šestih otrok je umrla. V mariborski bolnišnici je umrla Marija Mesare, doma od Sv. Martina pod Vurbergom. Bila je dobra krščanska mati šesterim otrokom. Naj ji sveti večna luč — možu, otrokom in ostalemu sorodstvu pa naše iskreno sožalje!

Smrt kosi kar naprej. Pri Sv. Martinu pod Vurbergom mro ljudje, stari kot mladi, kar

naprej. Jedva smo pokopali 15 letno Tiniko Valentan, žrtev zastrupljenja, že smo zvedeli, da je v mariborski bolnišnici po kratki in mučni bolezni umrl 18letni Peter Tement, mesarski pomočnik iz Ciglenc. Zalostno je bilo, ko so ga peljali mrtvega na dom. V Sp. Dupleku je vzela smrt po dolgi bolezni mlado ženo Matildo Tepeh, staro 40 let, v Zg. Dupleku pa dobrega očeta in gospodarja Kramberger Feliksa. V Zaverški vasi je pa umrl kmet Ivo Koser. Naj v miru počivajo!

Mati duhovnika umrla. V Framu je 20. februarja umrla na Ješenici posestnica Prelog Roza v 56. letu življenja. Skrbi in trpljenje, ki je delež naših kmečkih mater, je rahljalo njeno zdravje, posebno pa žalost, saj je bila dvakrat

vdova. Blago in verno ženo je spremilo na zadnji poti mnogo ljudstva, molitve in sv. mašo pa je zanj opravljal sin g. Ludovik. Naj v miru počiva — žalujoči rodbini pa iskreno sožalje!

Umrl je dober gospodar Franc Šolar pri Sv. Janžu na Dravskem polju. Pokojni je izhajal iz dobre krščanske hiše in je bil med ljudstvom znan kot dober gospodar in veren mož. Bil je družaben in požrtvovalen. Na zadnji poti so ga spremljali številni prijatelji in znanci. Naj počiva v miru — preostalim pa naše iskreno sožalje!

Umrl je mlad fant. Neizprosna jetika je utr-gala nit življenja Martinu Čušu v Dor-navi. Njegovo mlado življenje je omahnilo — sprevideno s sv. zakramenti — 9. februarja v prezgodnji grob. Smrt ga je povedla k mami, ki je umrla pred šestimi meseci. Poleg velikega števila sorodnikov, prijateljev in znancev je spremlila rajnega na zadnji poti tudi gasilska četa z zastavo in godbo ter mu tako izkazala zadnjo čast in zahvalo kot svojemu članu. Domači pevcil so se poslovili od blagopokojnika s pesmijo, z besedo pa je vzel slovo od njega g. p. Savinšek iz Ptuja. Naj mu sveti večna luč — preostalim pa naše sožalje!

Dolgoletni občinski odbornik umrl. Pretekli teden je v Turnišču mirno v Gospodu zaspal posestnik in dolgoletni občinski odbornik Tivadar Pavel. Pogreb je vodil g. župnik Bakan, kateremu je bil pokojni krstni boter. Čeprav je bil na dan pogreba hud mraz, se ga je vendar udeležilo mnogo ljudi. Naj počiva v miru, a preostalim naše iskreno sožalje!

Daleč naokrog znani vinogradnik pokopan. V Ključarovec pri Ormožu je v Gospodu zatislil oči Ludovik Lipnik, daleč naokrog znani vinogradnik, posestnik in konjaki kupčevalec. Rajni je bil pokopan na velikonedeljskem pokopališču. Zapušča ženo, dva sina in tri hčere. Blagopokojnemu, ki je bil dolgoletni naročnik našega lista, svetila večna luč — žalujočim preostalim pa naše sožalje!

Oče šestih nedoraslih otročičev umrl. Umrl je Alojzij Zidanšek, posestnik v Sed-nju (Spitalič pri Konjicah), po domače Fink. Komaj 42 let je dopolnil. V svetovni vojni je okušal grozote Doberdoba in tirolskih hribov, a vendar se je vrnil čil in vedro razpoložen ter se pridno oklenil rojstne kmečke grude. V hiši očetovi si je po skrbnem delu ustanovil prijetno družino, tako da danes zapušča vdovo Urško in šest mladoletnih otročičev. Njegov mrtvaški oder so obiskali menda kar vsi farani. Vsakdo je govoril, da je bil rajni njegov prijatelj. Na dan pogreba pa se je v hiši žalosti v rožnatih besedah od njega poslovil posestnik Martin Pivec iz Kraberga. Na pokopališču pa je govoril g. duhovni svetnik in župnik Ivan Gorican krasne tolažilne in zahvalne besede možu-apostolu. Ženi-vdovi, ki mu je pred 30 leti ob nastopu župnijske poklonila šopek toplih pozdravov v imenu šolarjev, pa je izrazil srčno sožalje. Mrtvaški zvonovi so zopet zadonele in mrzla zimska gruda je pokrila truplo njega, ki je bil do vseh tako mil in prijeten. Za njim žaluje še ljuba mati, dva brata, in sestra, pa tudi vsi farani. Zvest tovariš si nam bil v mo-

ko je ovilo svoje polne ročice okoli materinega vratu, ko je zaigral angelski smehljaj na malih ustih in je mati poplačala ta smehljaj s poljubom in stisnila otroka k svojemu sreču.

O, prelepa je bila ta slika, slika blažene sreče na zemlji, kakor si je ne moreš kupiti ne z zlatom ne s srebrom, kajti tako srečo deli le roka božja.

V to sliko je Luka upiral oči nem, okamenel. Vse je hotel videti, vsak mig, vsak pokret. Hrepenenje ga je prignalo sem, bolno hrepenenje. Ko pa je zagledal ta kraj, to domačijo, te obraze, mu je zavrela kri. Upal je, da bo morda našel nesrečo, to upanje ga je tolažilo. Ali goljufalo ga je. Pogledal je okoli hiše. Kar je zaradi njega ogenj uničil, je bilo novo pozidano. Pogledal je v hišo. Vse v njej je pričalo o sreči in miru.

Ta sreča, ta mir je bil nož za Lukovo srce. Saj mar človeku ni huje, če nad njegovo nesrečo sije veder, lep, sončen dan? Ali ne žaluje človek laže, kadar je nebo otožno, kakor divja burja?

Siva brada se mu je stisnila ob tram, nohti so se mu zagrebli v les, srce ga je bolelo kakor še nikoli. Da, tako je tudi on hotel sedeti pod mirno streho, na svoji zemlji, s svojo ženo, a vse to je bilo tako blizu, niti deset korakov od njega; z enim samim krikom je mogel vso to lepo sliko razplatiiti — in vendar je bilo daleč, daleč

od njega kakor ona zvezda na nebu, za katero grabi roka neumnega otroka.

Zdaj so se možki pokrižali, za njimi tudi žena. Nehote je tudi Luka dvignil roko, da bi se pokrižal, pa se še prav znal ni. Kaj bi tudi molil, zakaj bi se naj Bogu zahvaljeval, kaj ga prosil, ko je v njegovem srcu umrla sleherna nada?

Zdaj sta starca veselih obrazov trčila in pila na svoje zdravje, na zdravje svojih otrok in svojega vnuka. Za čigavo zdravje naj pije on in kdo pije za njegovo zdravje?

Zdaj je tudi žena prišla kozarec, ki ga ji je mož podal. Srknila je, pokimala in smehljaje vrnila čašo. Ko bi Luku bilo vsaj to dano, da se sme njegova suha ustnica dotakniti Marinega kozarca!

Veselo se je stegnilo dete in mahljalo z rokami. Žena pa mu je spustila glavo na možovo ramo. Andre se je nasmehnil, pogladil je z roko glavico, dete se je nasmehnilo in potegnilo očeta za brke, starca sta se nasmehnila, migala z glavo in z dlanjo bobnala po mizi, nazadnje se je nasmehnila še Mara, dvignila otroka, ga stisnila k sebi, ga poljubila, Luka pa, ki je stal gologlav na nočni rosi, je zaplakal od žalosti in bolesti, ko je videl ljubezen, ki je zanj ni bilo. Luka je zasovražil to malo, nedolžno dete kakor živega vruga, ker je bilo jedro ljubezni, ker je vso hišo vezalo v venec ljubezni.

Nazadnje so v hiši vstali, da bi šli počivat. Nekaj so

zmanjšujejo ropote. S ceste ne prodre v poslopje sploh noben trušč, a stroji sami skoraj neslišno brnijo. Ko so gradili tovarno na ta način, so imeli namen, da bi povečali čim bolj zmogljivost delavstva in to jim je tudi uspelo. Poročajo, da se je ta zmogljivost povečala za 33 odstotkov.

Časopis v apnu

L. 1889., torej baš pred pol stoletja, je neki rudar v južnem Harzu v Nemčiji zavrgel časnik, v katerega si je bil zavil malico, v neki kot rova. Tam so ga te dni spet našli. 50 let je voda neprestano kapljala na papir in ga polagoma prevlekla s tenko, prozorno, toda kakor kamen trdo kožico iz apna. Na ta način se je časnik tako izvrstno

litvi, zato Te bomo ohranili tudi v vseh naših molitvah!

Umril je v 83. letu starosti Anton Matevžak, po domače Zacerkovnik iz Dobrojl pri Braslovčah, prava gorska korenina, ki se ni ustrašil nobene poti kljub svoji visoki starosti. Vedno je bil prvi v cerkvi, čeprav je imel dve uri daleč. Rad se je udeležil vsakovrstnega romanja; še lani je poromal k Sv. Križu. Večkrat je pristopil k mizi Gospodovi. Zanimivo je, da je še par dni pred smrtjo sam prišel sredi dopoldneva po zadnjo sveto popotnico, ker je slutil, da ne bo več dolgo. Pokojni je pred par leti obhajal zlati jubilej svoje poroke pri podružnici sv. Janeza in Pavla na Dobrovljah, kjer je dolga leta mežnaril. V njegovo hišo imajo dostop samo naši časopisi, v prvi vrsti »Slov. gospodar«. Zavednemu katoliškemu možu bodi zemljica lahka — ženi in ostalim pa naše sožalje!

Smrtna kosa na Polzell. Zadnji čas se je pri nas večkrat oglasila bela žena. Pokopali smo mo-

ža v najlepši dobi življenja Maloprav Pavla, očeta petih nepreskrbljenih otrok, ki ga je zasula zemlja pri delu v opekarni. Bil je tudi naročnik »Slov. gospodarja«. — K večnemu počitku smo spremili tudi vneto mladenko Repnik Marijo. Pred dnevi je bila še trdna, pa je naenkrat omahnila. Njen pogreb je pokazal, kako je bila priljubljena med ljudmi. — Pokopali smo tudi daleč naokrog znanega fotografa Weis Franca. — Naj jim sveti večna luč!

Smrt vzorne krščanske žene. V Loki pri Zidanem mostu v šentjurski vasi je umrla po kratki bolezni v 53. letu starosti zgladna mati in žena Elizabeta Zupančič. Ne samo z besedo, še bolj je z zgledom utrjevala svojo družino v lepem krščanskem življenju, saj je rada prihajala k obhajilni mizi, kar je poročstvo, da ji bo božji Zveličar milosten sodnik in obenem bogat plačnik za vsa dobra dela. Naj počiva v miru!

Vse cenjene naročnike, ki še niso vsaj deloma poravnali naročnino za tekoče leto, prosimo, da vsaj delno plačajo naročnino za »Slovenskega gospodarja«, da ne bo treba prekiniti s pošiljanjem lista. »Slovenski gospodar« stane za celo leto 32 din, za pol leta 16 din, za četrt leta 9 din.

Uprava.

zahvalno pesmijo »Tebe Boga hvalimo«. Zastopniki državnih in avtonomnih uradov ter zastopniki raznih katoliških organizacij so bili povabljeni k tej proslavi. Mariborsko meščanstvo se tem potom vabi k obilni udeležbi na tej proslavi, ki bo v resnem času, ki ga doživljamo, izvenela v iskreno prošnjo: Naj vladar sveta in narodov usliši iskrene molitve vernega ljudstva ter naj ohrani in potrdi svetega očeta Pija XII. v njegovem delu za mir med narodi!

Hoče. Fantovski odsek in Dekliški krožek vabita na III. telovadno akademijo, ki bo v nedeljo, 3. marca, ob 15 in ob 20 v Slomšekovem domu.

Trnče na Dravskem polju. V nedeljo smo imeli predavanje o živinoreji in kokošjereji. Zbralo se je okoli 150 ljudi. Predaval je okrajni kmetijski referent g. Zupanc iz Maribora in pa domačin g. inž. Greif. Želimo, da bi predavatelja še večkrat prišla v našo sredo!

Skoke. Pri nas je obhajal 80 letnico rojstva g. Karel Fras. Jubilat je še čil in zdrav ter še vedno rad čita »Slov. gospodarja« in druge krščanske liste. K njegovemu jubileju mu iskreno častitajo njegovi otroci, prijatelji in znanci, pa tudi naš list, želeč mu, da bi dočakal še vrsto let zdrav in zadovoljen!

Cirkovce. Preteklo nedeljo so nastopila naša dekleta v krasno uspehi igri »Dve materici. To pot so se zopet vsa dekleta brez izjeme zelo lepo postavila. Edino, kar nas moti in ovira, je majhna dvorana, katero pa mislimo povečati. Za one, ki niso dobili vstopnic pri prvi predstavi, bomo ponovili igro v nedeljo, 3. marca, ob istem času.

Sv. Martin pod Vurbergom. Društvo rejcev malih živali iz Trnč je priredilo v nedeljo, dne 18. februarja, po rani sv. maši predavanje o umni reji kokoši in kuncevi z razstavo izdelkov iz angora-volne. Udeležba je bila povoljna. Predaval je g. Pirš iz Maribora. Poslušalci so bili prav zadovoljni s predavanjem.

Sv. Marjeta niže Ptuja. V naši šoli smo imeli govedorejsko zborovanje in predavanje ter dvoje zdravniških predavanj. O živinoreji je govoril kmetijski referent iz Ptuja g. Bregant ter predsednik okrajnega kmetijskega odbora g. Al. Janžekovič od Sv. Lenarta, ki sta res strokovnjaški rešila svojo nalogo. O ravnanju z bolniki v raznih nesrečah pa nam je dal poljudnih in strokovnih navodil tukajšnji priljubljeni banovinski zdravnik g. dr. Martinec. Na vsakem naštetih predavanj je bila lepa udeležba in so navzoči mnogo pridobili. — Šmarješko bralno društvo si je spopolnilo svojo knjižnico z 42 novimi knjigami; vseh je čez 400. Čitatelji vjudno vabljeno! Za letnih 5 din je knjižnica vsakemu vse leto na razpolago. Je tako ceneje priti do raznovrstnega dobrega čtiva ko pa naročati slab časopis, da dobimo z njim še slabše romane. Torej na svideenje v knjižnici ob nedeljah popoldne!

Dopisi

Mislinska dolina

Slovenjgradec. V nedeljo, 18. februarja, se je vršil občni zbor krajevne organizacije Legije koroških borcev, katerega se je članstvo polnoštevilno udeležilo. Po otvoritvi občnega zbora po predsedniku dr. Poharju so sledila poročila odbornikov, katera je občni zbor soglasno odobril. Po končanih poročilih naše postojanke je podal poročilo o delu glavnega odbora LKB delegat iz Ljubljane, ki je orisal položaj društva ter smerice za bodoče delo. Pri volitvah uprave je bil z manjšimi izjemami izvoljen soglasno stari odbor s predsednikom dr. Poharjem ter tajnikom Krpačem na čelu. Pri služajnostih so posamezni člani poudarjali važnost nadaljnega dela za dosego ciljev, ki si jih je stavila v svoj program Legija. Lepo uspeli občni zbor je zaključil predsednik z željo, da bi pomagali pri delu vsi člani, bivši borci, ker le na ta način bo mogoč uspeh večletnega napora za dosego ciljev.

Kozjak

Remšnik. Preteklo nedeljo smo imeli shod. G. Gajšek je obrazložil v glavnih obrisih sedanje stanje doma in zunaj države. Bog daj, da bi šla vojna s svojimi grozotami mimo nas, vseeno pa moramo biti edini, kakor ena družina! Naša stranka je edina, ki je kaj storila v ljudski blagor, posebno za nas tukaj ob meji. Pričakujemo, da bo započeto delo oblast nadaljevala. Bog daj zime konec in sad zemlje, pa bomo zopet poživljeni! G. poslancu srčna hvala za vse, kar se je trudil in dosegel za nas. Hvaločnost je sicer danes redka prikazen, vendar ne more biti kar tako pozabljeno, kar je in bo vedno pred očmi. Remšničani! Bodimo enotni in složni, opustimo, kar nas je razdvajalo in cepilo, časi so tako resni, da skoro ne vemo, kaj bo jutri in kaj bo morda najhujšega. — Dolga in kruta zima gnjavi vse stvarstvo. Pri Kapunarju, najvišji vrh v

naši občini, nimajo vode, sneg talijo za ljudi in živino, drugod je skoro tako ali le malo boljše. Kar pa je najhujše, dela ni že dva meseca za delavce in ni zasluzka, ko sneg in mraz preveč pritiskata na človeško moč. V nedeljo, 25. februarja, je bilo v zadruzi na Vasi 54 filmsko predavanje o kulturi krompirja. Tukaj je zemlja prav dobra za najbolj okusni krompir.

Dravska dolina

Vuhred. Dne 21. februarja smo imeli tu izredno krstno slovesnost. Gospa Katarina Kralj, p. d. Skacakovnica, žena dolgoletnega cerkvenega ključarja je prinesla h krstu 12. svojega otroka. Bil je deček in mu je boter g. notar v Marenbergu in bivši narodni poslanec Karel Gajšek izbral ime Karel. Mati je dekliško-zdrava, je dobra katoličanka in zavedna Slovenka. Naj jo ohrani Bog še dolgo let pri zdravju! Dosti takih mater bi potrebovali, da bi našemu narodu posebno tu ob meji ne mogel škodovati mrzli severni veter.

Dravsko polje

Maribor. (Proslava prve obletnice kronanja papeža Pija XII.) Sv. oče Pij XII. je bil izvoljen za papeža 2. marca 1939. Dne 12. marca je bil slovesno kronan v cerkvi sv. Petra v Rimu. Ker pade letos prva obletnica kronanja sedaj vladajočega papeža v resni tihi teden, se bo obhajala slovesna proslava tega zgodovinskega dogodka po naročilu prevz. g. apostolskega nuncijskega v Beogradu v vsej kraljevini Jugoslaviji na četrto ali srednostno nedeljo, dne 3. marca. V stolni cerkvi sv. Janeza v Mariboru se začne proslava obletnice kronanja papeža Pija XII. omenjeno nedeljo ob 9.30 s slovesnim vhom prevz. g. knezoškofa v stolnico, ki ga bodo spremljale katoliške organizacije s svojimi zastavami. Po pridigi bo opravil g. knezoškof slovesno sv. mašo z

ohranil, da ga je mogoče še danes brati, kakor tedaj, ko je bil nov. Ne navadno najdbo so uvrstili v neko zasebno zbirko.

Roman brez »ec-jev

Ameriški pisatelj Ernest Wright je pred nedavnim stavil z nekim prijateljem, da bo mogoč napisati roman z najmanj 30.000 besedami, ne da bi pri tem niti enkrat uporabil črko »ec«, ki je tudi v angleščini zelo pogosta. Pisatelj je pri pisanju svojega »romana« potem iz previdnosti odstranil to črko s pisalnega stroja. Svojo nalogo je izvršil, toda stavo je vendarle izgubil. Pod spis je namreč ponosno postavil svoje ime in je pri tem spregledal, da ima Ernest kar dva »ec-ja.

si rekli, najbrž »Lahko noč«. Luč je ugasnila, slika je potemnela.

Lahko noč! so si rekli ljudje. Lahka se bo spustila noč nanje, mirno bodo počivale stare kosti očetov, močne mišice delavnega sina, a tudi ljubeča mati bo sanjala o svojem drobnem detecu, ki polaga svoje ročice na materine prsi. Lahka je noč vsem, lahka je tudi živini, ki leži v hlevu na stelji, tudi oni kokoši, ki na veji sedi, tudi onemu psu, ki se je zvil v kotu, toda njemu, Luku, ni lahka noč, njemu je težka, strašna noč. Zakričal bi, zastokal. Ali je res to zaslužil?

Prijel se je za lesen steber, začel ga je tresti, kakor da je ta steber človek, ki mu je kriv vse nesreče; toda steber se ni premaknil, ker ga je živa korenika vezala z zemljo. Luka je pogledal. Saj ni bil steber, ampak stor zgorelega debla. V duši ga je zazeblu in zbežal je v noč.

Na kraju vasi se je zvrnil v zapuščenem kozolcu na tla; trudno mu je bilo telo in trudna duša. Marsikako noč je že brezskrbno prespal tu. Tudi nocoj so se mu oči hitro zaprle, telo je ležalo kakor mrtvo, ali njegove misli so bdele in so ga v sanjah mučile.

Sanjalo se mu je, da se mu je izpolnila sreča, da je namesto Andrija sedel za mizo v Matovi hiši, zraven njega pa Mara. Martin se mu je smehljalo, smehljala se je Mara. Tedaj je segel po vrču, da bi obema nazdravil, ali predenj je stopil mali črnooki angelček, ono malo

Marino dete, vzelo mu je vrč iz roke in reklo: »Komu napijaš? Pogledj za hišo, kako gori! Tako nam ti nazdravljaš!«

Potem se je vzpenjal v strm breg. Na vrhu je čakala Mara. Lezel je, lezel po strmini, ali tedaj je stopil predenj zopet otrok in vrgel kamenček vanj, da se je opotekel, padel bi bil s strmine, ko bi ga ne bil ujel berač Mato, ki se mu je zakrohotal in mu pogledal z mrtvimi očmi v obraz, češ: »Norec, ali ti nisem rekel, da so ljudje zverine?!«

Jutranji mraz ga je stresel. Zbudil se je, sedel in jel premissljevati. V njegovem srcu so se zbudile stare kače in mu sikale v uho: »Maščuj se nad tem prekletim svetom! Ljudje so zverine. Drugi ljubi ženo, ki jo ti ljubiš; ona pa se ti posmehuje v svoji duši, medtem ko poljubljuje onega. Oni sedijo mirno pod streho, ti pa se pobijaš po svetu v vetru in burji. Maščuj se ljudem, ki nimajo zate ne solz ne smeha ne imena!«

Huje in huje je kühalo v njem. Sonce se je že visoko pripeljalo, rosa se je že posušila. Luka je stopil iz skrinjališča, pogledal je proti vasi, vse je bilo na polju.

Nekaj ga je gnalo naprej. Splazil se je po jarku ob živi meji in prišel prav do vrta Mata Paviekoviča blizu onega preloga, kjer je bil Mari ponudil ves svoj denar. Nekaj ga je spopadlo, oko se mu je zablistalo, potuhnjeno se je ozrl in skočil čez lesno. Sredi trate je sedelo v bliži